

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὀ χ έ ρ ι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάνταις εὐοίωνους ἀγαθὰ κ' ἐγὼ προσμένω.

Τοῦ Μάρτ' εἰκοσιμία,
Δαμπρὴ καὶ νηνεμία.

Χίλια κ' εἰκοσιπέντε καὶ τρακόσα
καὶ δὸς του κόβει ράβει κάθε γλῶσσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ.— Γιὰ Δύσι καὶ γι' Ἀνατολή
θέλω νὰ σοῦ μιλήσω...
Π.— Χριστὸς ἀνέστη, Φασουλῆ,
κ' ἔλα νὰ σὲ φιλήσω.

Τί' γίνηκες ἀληθινὰ
καὶ μῆνα δὲν ἐφάνης;
Φ.— Εἰρήνη μόνον κυθερνᾷ
τὴν γῆν αὐτὴν τῆς πλάνης.

Χριστὸς ἀνέστη σήμερα...
δὲν εἶναι πλέον χίμυρα
ἢ τῶν λαῶν ἀγάπη.

Κι' ὁ κόσμος τούτους τοὺς καιροὺς
πρὸς τῆς εἰρήνης τοὺς χοροὺς
μακάριος ἐτράπη.

Ἐνῶ τὸ σύμπαν ἀπειλεῖ
ἀμείλικτος χασάπης,
ἔλα καὶ δέξου τὸ φιλὶ
ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Μέσα σ' ὀδίδων σφύριγμα
ἀκούεται τὸ κήρυγμα
μεγάλης Ἀναστάσεως

Χριστὸς ἀνέστη, προσφιλή,
καὶ κάθε μέρα μάς καλεῖ
σὺν κλύδωνα τῆς δράσεως.

Ἀνθίζουν τώρα Πασχαλιαῖς,
βροντοῦν' σ' αὐτιά μας πιστολῖαις,
παντοῦ γλυκομιλήματα
καὶ μάτς καὶ μούτς φιλήματα.

Κάθε κακία ποταπὴ
μὲ τὴν Ἀνάστασιν σιγᾷ,
κ' ὅλοι γιορτάζουν χαρωποὶ
καὶ μ' αἶμα βάφονται ταῦγά.

Μὲ σφύριγμα βομβῶν ὀξὺ
ταῖς μυροφόροις γυναῖξι
Ἀρχάγγελος παρέστη.

Εἰρήνης ἄρρητος χαρὰ
κ' οὐδετερότης αὖστηρὰ
καὶ μες' σὺν Βουκουρέστι.

Σὲ ψεύδους ἀνθρωπότητα
πολλῶν οὐδετερότητα
διασαλπίζ' ἡ Φήμη.

Καὶ φίλοι λέν' ἡμέτεροι
πῶς καρτεροῦν οὐδετεροὶ
νὰ πέσουν' σὺν ψοφῆμι.

Ἀνθῆσις νέα σὺν ντοῦνῳ,
ὁ Πάν τριγύρω μας αὖλει,
κ' ἀνθρώπους σφάζουνε γι' ἄρνιᾶ
κ' ἀνθρώπους ψήνουν' σὺν σουβλί.

Καθεὶς τοῦ γεύματος ἀπολαύτω...
μιρρίζει κρέας ἀνθρωπινόν,
καὶ σὰν θυμίαμα, βρὲ Περικλέτε,
ἢ κνίσσα φθάνει' σὺν οὐρανόν.

Ἐσύ, ποῦ φάλλεις ὅτ' ἂν Ἀρη θούρια,
θὰ ξέρης βέβαια, ξερὸ κεφάλι,
πῶς πέφτουν κάστρα, πῶς πέφτουν φρούρια,
κι' ἀναφε γύρω μας φωτιά μεγάλη.

Θὰ ξέρης βέβαια πῶς καὶ ὅτ' ἂν Πόλι
τῆς Ἀναστάσεως φάλλουν Βαγγέλια,
πῶς πᾶνε κι' ἔρχονται Συμμάχων Στόλοι
καὶ βομβαρδίζονται τὰ Δαρδανέλια.

Σὺ, ποῦ ὅτ' ἂν πόλεμο τονίζει ὕμνο,
ξέρεις πῶς γίνεται σφαγῆς κραιπάλη,
καὶ μὲς ὅτ' ἂν Τένεδο καὶ μὲς ὅτ' ἂν Λήμνο
πῶς κατεσκήνωσαν Ἐγγλεζο-Γάλλοι.

Ξέρεις πῶς δράμα φρικτὸν τελεῖται,
ὅπου σὲ κάνει νὰ μὴ γελάς,
ξέρεις κι' ἂν Σμύρνη πῶς ἀπειλεῖται,
καὶ πῶς φριμάζει κι' ὁ Φασουλᾶς.

Ξέρεις πῶς σκιάβοι προσμένουν τόσοι
ν' ἀναφωνήσουν Χριστὸς ἀνέστη,
ξέρεις πῶς ἴσως νὰ μποῦν οἱ Ρῶσοι
ὅτ' ἂν Οὐγγαρίας τὴν Βουδαπέστη.

Ξέρεις ἀλήθεια, τεμπελχανᾶ,
κι' ἔδω πῶς εἴχαμε παρατρεχάματα,
πῶς ὁ Δευτέρης δὲν κυβερνᾷ
καὶ πῶς ὁ Γούναρης ἦλθε ὅτ' ἂν πράγματα.

Θὰ ξέρης βέβαια, βρὲ συμπολίτη,
πῶς τὴν ἄλλὰ ξάμε τὸν Κυβερνήτη,
ἄλλη Κυβέρνησις, ἄλλα καμώματα,
καὶ πέρνε φίμωτρα καὶ κλείνε στόματα.

Οὐχ ἦττον βέβαια καὶ σὺ θὰ ξέρης
πῶς οὐδετέρως καὶ τώρα δρῶμεν,
κι' οὐδετερίζοντες ἐν οὐδετέροις
τοὺς οὐδετέρους περιορῶμεν.

Ἰσως καὶ νὰ ἐγώ με στή φασαρία,
ἴσως δὲν βγοῦμε καὶ μέχρι τέλους,
ἴσως προσμείνωμε τὴν Βουλγαρία,
ἢ τοὺς Ρωμουνούς ἢ τοὺς φρατέλους.
Ἰσως προσμένουν ἐμᾶς ἐκείνοι,
κι' ἄς δούμε, τζάνουμ, τί θ' ἀπογίνη.

Θὰ ξέρης, θρέμμα φυλῆς ἀλκίμου,
πῶς πρέπει πάλι ν' ἀρματωθῇς...
Φ. — Ὅλα τὰ ξέρω, βρὲ Φασουλῇ μου.
Π. — Ἀφοῦ τὰ ξέρεις νὰ ξεραθῇς.

Β.

Φ. — Κάθε πρωὶ ποῦ σηκωθῶ θὰ γίνεται κουδέντα
γιὰ τὴν οὐδετερότητα,
γιὰ τὴν ἀκεραιότητα,
καὶ τὰ νακοινωθέντα.

Ἀπὸ καιρὸ ἔαλίστηκαν ταῦτιά μας, Περικλέτο,
μὲ τὴν οὐδετερότητα καὶ τὴν ἀναμονήν...
Χριστὸς ἀνέστη σήμερα... μὴδεὶς ἀμφιβαλέτω
πῶς νέας Ἀναστάσεως θ' ἀκούσωμεν φωνήν.

Ἀνακοινώσεις φαίνεται: θὰ μᾶς ἔξυπνοῦν πολλαίς,
ἐμπρός καὶ μὲ βοήθειαν, μὰ κι' ἄνευ βοηθοῦ,
κι' ἂν ἔχης γλώσσα κόψε τὴν καὶ μοναχὰ νὰ λέει:
σὺ φυλακὴν, ὦ Κύριε, τῷ στόματί μου τοῦ.

Καὶ μπαίνομε καὶ βγαίνομε,
κι' ἄς δούμε, τραγογέννη,
τί πρόκειται νὰ γένωμε
μ' αὐτὸ τὸ μπαινοβγαίνει.

Χριστὸς ἀνέστη... τί καιρὸς εἰρήνης κι' ἡσυχίας...
ἄρνι δὲν μένει σὲ μανδρὶ καὶ κότα σὲ κοτέτσι...
ἡμέρα πανηγύρεως, ἀγάπης, εὐτυχίας,
κι' ἂνθρώπων πέρνουν ἄντερα καὶ κάνουν κοκορέτσι.

Ἦμνε τὸν ἀναστηθέντα,
χαρμωσύνως ἐγερθῶμεν,
καὶ μὲ τὰ νακοινωθέντα
οὐδετέρως εὐφρανθῶμεν.

Πῶρ καὶ σήμερον ἄς φλέγη
κάθε πολεμάρχον ἄνδρα,
κι' ἄς ἀκούσωμεν τί λέγει
κι' ὁ Σονίνο κι' ὁ Σαλάνδρα.

Ὁ καθένας ἄς γελά
κι' ἄς ἀπλώνη τὴν ἀρίδα
κι' ἄς κυττάζωμε καλὰ
μὲ τὰ μάτια μας γαρίδα.

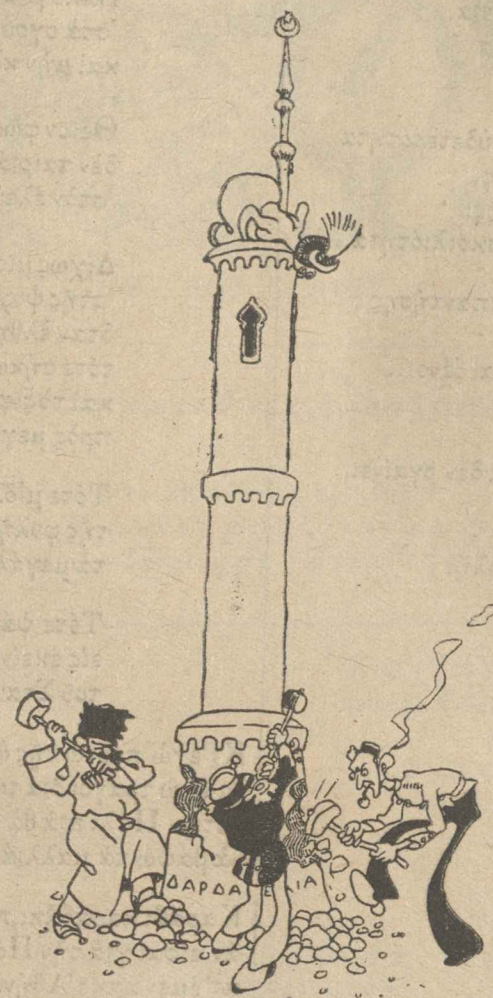
Μέσ' ἀπὸ γαλήνης τόπον
ἄς προσέχη κάθε χάχας
καὶ ὅτ' ἂν δύο τῶν μετώπων
τὰς μυριονέκρους μάχας.

Πόσοι θέλουν καὶ δὲν θέλουν νὰ ἐγώ με στήν τρυφερίτσα...
Ἀναστάσεως ἡμέρα
ξεφωνίζουν ἀπὸ πέρα,
κι' ἔξαφνα μὴ μπόμπα σκάζει ὅτ' ἂν Λαμπρῆς τὴν μαγει-
ρίτσα.

Γ.

Κ2' ὁ Περικλέτος παραληρεῖ
κ2' ὅλο τριγύρω παρατηρεῖ.

Π. — Κι' ἐγὼ μὲ σένα τώρα
πέρνω καινούρια φόρα.
Κι' ἂν χάσκουν γύρω μου χαζοί,
ἐγὼ τὴν δρᾶσιν θέλω
καὶ μὲ τὸν Γούναρη μαζὶ
καὶ μὲ τὸν Βενιζέλο.

Κυττάζω θαλασσίους κολοσσούς
τὸ στήριγμα νὰ ρίχνουν τῆς ψεσούς.

Δὲν βλέπω καθὼς ἄλλοτε τὰ περίεξ ἀταράχως,
ὅμως νὰ δράσω δὲν μπορῶ
καὶ μόνος μου παραληρῶ
κι' ἐκ τῆς οὐδετερότητος ἐξέρχομαι μονάχος.

Κι' ἂν πῶ γιατί, μωρὲ παιδιὰ, κι' ἐμεῖς νὰ ραχατεύωμε
ἀφοῦ φωτιά μᾶς πυρπολεῖ;
μὰ μοῦ φωνάζουν πολλοὶ
πῶς εἶμαι γέρο κουραμπιές καὶ δὲν ἐπιστρατεύομαι.

Ἐμπρός, φωνάζω μὲ καρδιά
σφριγῶντος κουενέ...
ἐσεῖς ὅτ' ἂν πόλεμο, παιδιὰ,
κι' ἐγὼ ὅτ' ἂν καφενέ.

Θέλω μὲ δρᾶσιν νὰ ἔξυπνῶ,
χρειάζονται θυσίαις...
ἐσεῖς ὅτ' ἂν μάχης τὸν καπνὸ
κι' ἐγὼ μὲ Γερουσίαις.

Κι' ἂν πῶ σὲ φίλο: πῶς δὲν δρᾶς καὶ δὲν ἀνακατεύεσαι;
ἀγῶν καὶ πάλι μᾶς καλεῖ,

μοῦ ξεφωνίζουν πλὴν πολὺ:
ἐσ' εἶσαι γέρο κουραμπιές καὶ δὲν ἐπιστρατεύεσαι.

Κι' ἂν εἶμαι γέρο κουραμπιές
κι' ἀδυνατῶ τὴν κρᾶσιν,
ἀλλὰ μπορῶ καὶ μὲ τσιμπιαις
νὰ σᾶς κεντῶ πρὸς δρᾶσιν.

Οὐ μὴν στιγμή δὲν ἀδραγῶ
καὶ μ' ἄλλους κουραμπιέδες
νυχθήμερὸν ἀναφωνῶ:
ἐμπρός, Ἑλλήνων παιδες.

Ἐμπρός ἐμπρός... γιατί κι' ἐμεῖς νὰ παραχωρατεύωμε;
ἀφήσετε τὰ χωράτα,
πλὴν ξανακούζουν δυνατὰ
πῶς εἶμαι γέρο κουραμπιές καὶ δὲν ἐπιστρατεύομαι.

Πόλεμου σάλπιγγες ἄς ἤχη,
κι' ἐμπρός, τὸ βήμά σας ταχύ,
κι' ἐγὼ θὰ σᾶς γεραίρω.

Ἐμπρός' στὴ δράσι, στὴ φωτιά,
πλὴν καὶ' στὰ δύο μου τ' αὐτιά
φωνάζουν: ξύσου γέρο.

Κι' ἐγὼ γλεντῶ πρὸς τὸ παρὸν μὲ τὴν οὐδετερότητα
καὶ βλέπω φάρους τηλαυγεῖς,
καὶ σὰν μοῦ λένε: δὲν θά' ἐγγίς;
μὰ πῶς νὰ' ἐγὼ, τοὺς ἀπαντῶ, ποῦ χω δύσκολιότητα.

Δὲν ξέρεις, ἀδελφούλη μου, τί πρέπει ν' ἀπαντήσης
σ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις.
Ἐσὺ δὲν θά' ἐγγίς; μ' ἐρωτοῦν ἰθαγενεῖς καὶ ξένοι...
κι' ἐγὼ τοὺς λέω πάλι:
ὅς βγοῦνε πρῶτα κι' ἄλλοι,
κι' ὁ Ραδοσλάβωφ φαίνεται πῶς εὐκόλα δὲν βγαίνει.

Ἐφώναξε κι' αὐτὸς ξανὰ
μέσα' στῆς Σόφιας τὴν Βουλή,
ὅτι γιὰ νά' ἐγγίς, Φασουλῇ,
χρειάζεται Καραμπανᾶ.
καὶ ρετσινόλαδο πολὺ.

Φ. — Παραίτησε πρὸς τὸ παρὸν,
τάστεια σου τὰ βρωμερά,
καὶ μ' ἓνα μένος φλογερὸν
στρέψε' στὰ γύρω μας πυρά.

Ἀνάστασις, ἀγαπητέ,
τρώγε τὸ κόκκινο τ' αὐγὸ,
χωρὶς νὰ μ' ἐρωτᾷς ποτὲ
ἀνδυσκολεύωμαι νὰ' βγῶ.

Εἰς τοὺς βρόντους τῶν ὀβίδων
νὰ μὴ στέκεσαι κουφός,
κι' ὅλο βλέπε μετ' ἐλπίδων
ἱερᾶς λαμπάδος φῶς.

Εἰς τὴν δίνην τῶν δεινῶν
ἄκου μάντεις παρηγόρους,
καὶ τὸ μνήμα τὸ κενὸν
ράνε μὲ τὰς Μυροφόρους.

Ἀναστάσεως ἡμέρα
ἀπασῶν φωτεινότερα,
κι' ἐκ τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης
ἔβγαίνει πόλεμος φονιάς,
καὶ ρημάζ' ἡ νέα πλάσις
κι' ἀφανίζεται ντουνιάς.

Χαρωπὸς ὄνειροπόλει
τρόπαια κλεινῶν ἀγώνων,
τὴν Ἀγιά Σοφιά, τὴν Πόλι,
καὶ τοὺς πόθους τῶν προγόνων.

Πρὸς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς ἀτένιζε τὸ δόρυ
καὶ δυνατὰ τὰ δύνата, βρὲ Περικλῆ, θεώρει.
Πολλάκις βλέπεις ἀληθὲς ὅ, τι θαρρεῖς μυθῶδες,
κι' ἀλλοίμονο καὶ τρεῖς ἄλλοι
στὸν ἄνθρωπο καὶ' στὴ φυλή,
ποῦ ζοῦνε δίχως ὄνειρα καὶ δίχως ἰδεῶδες.

Βάλε μιὰ Πασχαλιά
στὰ σγουρά σου μαλλιά
καὶ μὴν κλαῖς σὰν Κασάνδρα.

Θεῖον φῶς μᾶς λαμπρύνει,
δὲν ταιριάζουν οἱ θρηῖνοι
στὸν ἐλεύθερον ἄνδρα.

Δίχως μίσος καὶ πάθος
στῆς ψυχῆς σου τὸ βάθος,
ὅταν ἔλθῃ καιρὸς
τότε σήκω γερὸς,
καὶ τὸ ξίφος ἀκόννα
πρὸς μεγάλον ἀγῶνα.

Τότε μ' ὅλους ὁμοῦ
τῆς φυλῆς ἐνθυμοῦ
τὰ μεγάλα μαρτύρια.

Τότε ψάλε καὶ πάλιν
εἰς ἐκείνην τὴν πάλην
τοῦ Σταυροῦ νικητήρια.

Κι' ἐγὼ περνῶ τῆς ὥραις μ' ὄνειρατα γλυκά,
κι' ἐγὼ τραγοῦδιὰ τώρα λέω δημοτικά.
Ἐστὴν Πόλι πιά θὰ πάω, στὰ μπογιατζιδικά,
νὰ βάψω τὰ μαλλιά μου τὰ σεδνταλιδικά.

Καράβι καραβάκι, ποῦ πᾶς γιαλὸ γιαλὸ,
ἂν εἶσαι γιὰ τὴν Πόλι, πάρε, παρακαλῶ,
κι' ἐμένα τῆς Ἀθήνας τὸν ἑμμετρο τρελλό.

Καιρὸς εἶναι πιά νὰ πέσῃ
κι' ἡ φεσοῦ μας ἡ κλεινή,
κι' ὅλων τῶν Ἐμβέρ τὸ φέσι
κλωτσοσκοῦφι νὰ γενῇ.

Μπάμ καὶ μποῦμ βροντοῦνε Στόλοι
καὶ φωνάζουνε τρανά:
θὰ διαβοῦμε τὰ Στενά
καὶ ποῖος εἶναι γιὰ τὴν Πόλι.

Ἐγια μόλα κι' ἐγια λέσσα,
Πασχαλιά μοσχομυρίζει...
νὰ κι' αὐτὴ κι' ἐκεῖν' ἡ φέσα,
ποῦ τὸ Γένος ξεκληρίζει.

Ὅχι πιά ραγιαῖς καὶ δοῦλος,
θέλω τοῦτον τὸν καιρὸ
τῆς Ἀγίας Σοφίας ὁ τροῦλλος
νὰ ἀναλάμψῃ μὲ Σταυρὸ.

Καιρὸς εἶναι νὰ γελάσῃ κι' ἡ μητέρα Παναγιά,
ποῦναι χρόνια λυπημένη,
καιρὸς εἶναι νὰ τελεσιῶσῃ κι' ἡ μεγάλη λειτουργιά,
ποῦναι μισοτελειωμένη.

Π. — Πάσχα... γιὰ τοῦτο σήμερα δὲν θὰ πασχάσης ἔωλο,
μὰ αὐτὰ ποῦ λὲς ἀγάλλομαι,
κι' ἐγὼ πιστεῶ γρήγορα πῶς τοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλο
στὴν Πόλι θὰ τὸ βγάλωμε.